

KÖVETÜNK IDEGEN ISTENEKET

G O B B Y F E H É R G Y U L A

Az volt a bajom, hogy idegen isteneket kezdtem követni. Ezt persze nem kellett bevallanom, mert református lévén nem jártam gyónni, de ott belül, valahol a lelkem mélyén tudtam. Ezt hívtam akkor lelkiismeret-furdalásnak, de nem voltam képes ellene tenni, mert rendszeresen jártam Juliskával moziba, és a sötétben azt suttogtam a fülébe, hogy az ő lábai a legszebbek a világon, miközben elindultam a tenyeremmel fölfelé vékony combjain, közben meg a Kék angyalt néztük, és én láttam, hogy Marlene Dietrich lábai sokkal kerekesebbek, izmosabbak és simábbak is, mint Juliskáé voltak, de azt nem sejtettem, hol lehet Marlene Dietrich abban a percben, azt sem sejtettem, él-e még a gyönyörű és gonosz színésznő, akinek a lábaiért már rettenetesen szenvedett a kövér Janningsen professzor, ha egyáltalán Janningsen volt a neve, lehetett valami más is, de nagyon szenvedett, otthagzott csapot-papot a kék angyal lábaiért, amit én is megtettem volna, de biztos, hogy én még annyira se érdekeltem volna a szép Marlenét, mint ez a szuszogó, kövér és szakállas alak, közben Juliska mégiscsak mellettem ült, és szavaimtól megbűvölve hagyta, hogy eljussak egész a frissen mosott alsójáig, csak akkor zárta össze a combjait, mikor már a keményített bugyit kezdtem bontogatni, s a lányok az ekránon szemtelenül nevettek a megszedült tanáron, akit hirtelen mindenki kerülni meg zavarni kezdett a városkában, ahol valamikor tekintélyes úr volt, én meg csak szegény telepi diák voltam, aki azon gondolkodott, miképpen javítsa ki a biológiából kapott egyest, hiszen sehogyan sem voltam képes megjegyezni, hogy a virág egyes részeit miképpen hívják latinul. Attól tartottam, nemsokára latinból is berepül az egyes Petrovics professzor úrnál, aki nem tűrte, hogy tanár elvtársnak szólítsuk, mert szívből utálta az egész elvtársakból

összeállított rendszert, és óráig mesélt a régi világról, mikor szerinte minden jobb és szebb és gazdagabb és boldogabb volt, mint a jelenben, és őszintén hitt benne, hogy egyszer visszatérnek a régi szép idők, amin titokban az egész osztály röhögött, ez persze senkit sem akadályozott meg benne, hogy latin helyett azzal töltsük el az időt, hogy beszéljünk vele a régi szép időről, amit az ősz hajú tanár szívesen is vett, talán már ő sem szerette annyira a latin nyelv szépségeit, amennyire kötelessége lett volna, inkább szidta Sztálint meg Beriját meg Molotovot, akiket szívből gyűlölt, úgy szikrázott a szeme, ha szidhatta őket, mint a papunké, aki az ördög ellen kívánt buzdítani bennünket, meg az idegen isteneket szidta, akik elhódítják ártatlan gyermeki szívünket az egyetlen és igaz Istentől, akit félni és imádni illet, különösen ha egyszer már a szánkra vettük a nevét.

A szerelemről suttogtam Juliskának, közben semmit se tudtam a szerelemről, de jólesett a combjait simogatni, pedig tudtam, hogy tornaórán mindig a Gergőt bámulta, valószínűleg jogosan is, mert Gergő országos bajnok volt síkfutásban, olyan teste volt, mint egy Apolló szobornak, de hát Gergő még egy lánnyal se ment el moziba, és az én kezem helyettesítette most Juliskánál az ő kezét, miközben hallgatta a szavaimat, és figyelte önmagán, mikor kezd borzongani az érintésemtől. Mert ő is élvezte, én is éreztem az ujjaim begyén, mikor lúdbőrözni kezdett a simogatásom nyomán, s ettől még szebb szavak jutottak eszembe, amelyektől az egész Petőfi mozi a szerelem templomává változott, amelyektől úgy éreztük, mintha igazi szerelmespár lettünk volna, akiket távoli utazások várnak, meg meleg tengerek, ahol a hullámok kékebbek, mint az ég, és ahol a forróság ellenére fehér kabátba öltözött pincérek szolgálnak ki különleges széles poharakban kikevert jeges italokkal, és olyan szép az életük, hogy belemerevednek, el se mozdulnak soha, ha egyszer nézni kezdik a naplementét.

Közel hajoltam a füléhez, és elsuttogtam neki, hogy. Közben Charlotte-nak szólítottam, aztán meg Catrinnak, továbbá Emilynek, aztán meg. Közben az ekránon Marlene tovább imádtá a pénz istenét, ami tőlünk is idegen isten volt, pedig hát. Ő meg azt érezte, hogy Gergő vette a kezébe, és az arcához dörzsöli fekete borostás arcát, pedig nekem még pelyhezni se kezdett az állam, még mindig otthon várt az előre megvett borotva meg a meg sem kezdett borotvahab a jó illatú kölnivel, de hát sehogy se bújt ki a szakállam, sovány és a tornatanár szerint a fejlődésben kissé lemaradt fickó voltam, akinek annyi izma se volt, hogy képes legyen egyből fölmászni a tornaterem plafonjára erősített csomós

kötélen, pedig sokszor megpróbáltatta velem a gyakorlatot, és én igyekeztem is, de a feleútról mindig lecsúsztam, nekem az a kötél a Himalája volt, a meghódíthatatlan csúcs, a világ legmagasabb pontja, és lecsúsztam róla kegyetlenül, hiába szuszogtam nagyokat, hiába volt a kemény elhatározás, az a Kormányos tanár úr által emlegetett kemény akarat. Én csak szavalni tudtam szépen, és Juliskának is mondhattam volna József Attila szavait, meg még Juhász Gyuláét is, meg még akár Szabó Lőrincét is, mert mind szép szavak voltak, de én a saját szavaimat kívántam a fülébe suttogni, amint azt meg is tettem a mozi sötétjében, mert azt hittem, akkor közeledek az igaz szerelemhez, közben meg.

Azt ígértem neki, hogy Cadillacen viszem kirándulni, mert egyszer láttam, hogy Elvis Presley is Cadillacet hajtott a texasi síkságon keresztül, ezért nekem is az volt, ott várt a református templom előtt, de hát Porschét is ígérhettem volna, kétszemélyest, olyan csapott seggűt és széles gumikkal ellátottat, amivel száguldani lehet, pillanatok alatt eléri a százötven kilométeres sebességet, és a műszerfala fából volt, akkor az volt a divat, szóval nagyon sikkos kocsis volt az általunk gyaláznivaló illendő, úgynevezett nyugati és romlott ifjúság körében, de az jutott eszembe, hogy elsején nincs miből kifizetni Kovácsnének az általam lakott sufni havi bérét, és akkor egy pillanatra elhallgattam, még a kezem is megmeredt, pedig ismét elértem a kikeményített alsónemű szélét. Ma sem értem, miképpen volt rá képes, hogy keményített alsóneműt viseljen, biztosan dörzsölte a combját, de hát addig sose jutottunk, hogy.

Nem kellett volna megengednem, hogy Juliska Gergő után leleselkedjen. Itt én határozok arról, hogy ki ki után leleselkedik, minek összekeverni a dolgot. Annál is inkább, mert arról is írhattam volna, hogy Gergő énutánam leleselkedik. Izmos, erős és határozott ember volt, nem tudom, hogyan utasítottam volna vissza, ha udvarolni kezd egyszer. Valószínűleg vinnyogva, szégyenteljesen szökök meg előle, viszont moziba el is csalahatott volna, mert akkoriban az volt a szórakozás teteje, de ha a combomat kezdi tapogatni, hát egyből otthagynom, még akkor is, ha közben a Kék angyalt vetítik, vagy Sternberg más híres filmjeinek egyikét, mert mást úgysem tehettem volna, sokkal erősebb volt, mint én, csak később jöttem rá, mikor már soha többé nem láttam az életben, hogy a lányokat valamilyen okból nem kedvelte. Minek akkor arról filozofálni, hogy Juliska kíváncsian bámulta az izmait, még akkor is, ha esetleg igaz volt. Az az igaz, amit én akarok. Lehet, hogy ebben a történetben semmi sem igaz, még nem tudhatom, mert nem értem a végére. Az viszont le nem tagadható, hogy Marlene Dietrichnek kerek,

sima és kemény combjai voltak, még akkor is, ha én se, más se, millió férfi a világon a közelébe se juthatott, álmódzni viszont lehetett róla, még a telepi Petőfi moziban is, miközben az erotika szele megcsapott és megszedített bennünket a Juliskák és Mariskák között, akiknek fehérre mosott és kikeményített blúza, valamint szoknyája a kezünk ügyébe került, és a fülük is hiszékenyen hallgatta az elsuttogott szavakat, arról, hogy.

Aztán autóztunk egyet a piros színű Cadillacen, amelynek leeresztettük fehér vászontetejét, hogy a hűvös esti szél összeborzolja a hajunkat, és nem féltünk a sivatag idegen indián isteneitől, hiszen tudtuk, hogy számunkra ártalmatlanok, különben is a távolban már látszottak Las Vegas csillogó-villogó fényei, ahol fehér kabátos pincérek vártak ránk széles poharaikkal, és alig várták, hogy kikeverjenek számunkra valamilyen színes és édes és kábító italt, amelyet még föl is díszítettek apró színes ernyőkkel, és amelyek aljára igazi olajbogyót helyeztek, hogy az apró kortyokban lenyelt ital után elszopogassuk a kissé kesernyés gyümölcsöt, csak azt nem tudom, hova kell köpni az olajbogyó kemény magját, ami az ember szájában marad, de hát azt is hamar megtanulja az ember, ha ilyen előkelő társaságba keveredik, ahol pillangónyakkenőkkel felszerelt néger jazzband húzza az igazi talpalávalót.